

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

de heer A. K.

tegen

VRT Het leven zoals het is

Met een brief van 6 maart 2006 dient de heer A. K. klacht in tegen de VRT naar aanleiding van een reportage die is uitgezonden op Eén op 7 februari 2006 onder de titel “Het leven zoals het is: Maneblussers”. Algemeen directeur Van Hecke heeft op de klacht geantwoord met brieven van 23 maart 2006 en 17 mei 2006. De advocaat van klager heeft hierop gerepliceerd met brieven van 24 april 2006 en 14 juni 2006. Beide partijen hebben ook stukken ter inzage bezorgd aan de Raad voor de Journalistiek.

De rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft de zaak behandeld op 18 juli 2006. Klager is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn advocaat Eugène Thienpont. Voor de VRT verschenen programmamanager van Eén Tom Huybrechts, eindredacteur Ludo Penninckx en juridisch adviseur Monika Meysmans. Op voorstel van de klager heeft de rapporteringscommissie Peter Liekens, straathoekwerker in Mechelen, als getuige gehoord. De rapporteringscommissie heeft kennis genomen van de reportage, zoals ze is uitgezonden, alsook van beelden die opgenomen zijn maar niet zijn uitgezonden.

DE FEITEN

Op 7 februari 2006 zendt Eén een reportage uit onder de titel “Het leven zoals het is: Maneblussers”, waarin scènes uit het dagelijkse leven in de stad Mechelen worden weergegeven. In de reportage worden onder meer enkele politieagenten gevolgd, die op zoek gaan naar de man die een ruit heeft ingeslagen in een winkelstraat. Na een tip van een anonieme getuige, komen de agenten op het spoor van klager, die in een café wordt aangesproken en naar het commissariaat wordt meegenomen voor ondervraging. Klager komt niet met zijn gezicht in beeld, maar wordt ‘geblurd’ (d.i. het gezicht wordt onherkenbaar gemaakt) of op de rug gefilmd. Zijn stem wordt onvervormd weergegeven.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

In zijn klachtbrief van 6 maart 2006 voert klager aan dat hij niet onherkenbaar in beeld is gebracht. Zijn gezicht werd nauwelijks verborgen en zijn stem werd niet vervormd. Daardoor is zijn privacy aangetast. Talrijke mensen hebben hem in de uitzending herkend. Op de hoorzitting betogen klager en zijn advocaat bovendien dat er nooit toestemming is verleend voor de opname. Klager zegt dat hij zich niet eens bewust was van het feit dat er een cameraploeg aanwezig was die hem filmde. Klager ontkent formeel dat de reporter en de politieagent die zijn verhoor afnam, hem op de hoogte hebben gebracht van de aanwezigheid van het camerateam en dat zij hem om zijn toestemming voor de opname hebben gevraagd. Klager ontkent eveneens dat hij na de uitzending nog een brief van de VRT heeft ontvangen, waarin hij uitgenodigd werd contact op te nemen met de reportageploeg. Op de opmerking van de VRT dat, nadat klager niet meer reageerde, de programmamakers met de afgevaardigde van het parket overeengekomen zijn om zijn gezicht te blurren, antwoordt de advocaat van klager dat het niet aan het parket toekomt om toestemming te verlenen om

klager in beeld te brengen. Klager voert vier geschreven getuigenissen aan van mensen die hem in de uitzending hebben herkend. Straathoekwerker Peter Liekens, die op de hoorzitting als getuige verschijnt, bevestigt dat talrijke kennissen klager in de uitzending hebben herkend. Volgens de getuige was klager niet op de hoogte van de opname.

De VRT voert aan dat de betrokken politieagent klager voor de opname heeft meegedeeld dat een camerateam een reportage aan het draaien was. Klager had hier geen bezwaar tegen. De reporter heeft klager dan voorgesteld om hem op de rug te filmen. De opname zelf verliep in een ontspannen sfeer, wat moet blijken uit niet uitgezonden beelden waarbij klager gekscheert naar de camera. Na de opname heeft de reporter nog een gesprek met klager gehad om hem de bedoeling van het programma uit te leggen. Klager heeft de reporter ook zijn adres gegeven, zodat hij nog voor de uitzending kon worden gecontacteerd door de VRT. De reporter is daarna herhaaldelijk bij klager langs geweest en heeft ook een brief op zijn adres nagelaten, maar klager heeft niet meer gereageerd. Omdat met de politie en het parket afgesproken was dat alle verhoorde personen uitdrukkelijk zouden instemmen met de uitzending, is besloten het gezicht van klager te blurren. De VRT wijst erop dat klager na de opname, en ondanks een schriftelijke uitnodiging, geen contact meer heeft opgenomen om een eventueel bezwaar te uiten. Om het verloop van de feiten te bevestigen, dient de VRT ook een geschreven getuigenis in van reporter Tom Theunis, die de reportage gedraaid heeft, en van de behandelende politieagent.

BESLISSING

Uit het door de VRT voorgelegde en niet uitgezonden beeldmateriaal blijkt ontegensprekelijk dat klager op de hoogte was van de aanwezigheid van het camerateam en dat hij ook geen bezwaar maakte tegen de opname. De stelling dat klager geen toestemming gegeven heeft voor de opname en de uitzending en dat hij niet wist dat een cameraman aan het filmen was, kan dan ook niet worden gevolgd. Klager heeft na de opname ook geen initiatief genomen om met de reporter in contact te komen en de modaliteiten van de uitzending te bespreken, hoewel hij daarvoor schriftelijk was uitgenodigd. De reportageploeg heeft dan, na overleg met politie en parket, zelf de nodige maatregelen genomen om klager voor de buitenwereld onherkenbaar te maken. Dat iemand in dergelijke omstandigheden door zijn rechtstreekse omgeving toch wordt herkend, is niet steeds te vermijden.

De Raad voor de Journalistiek is daarom van oordeel:

De klacht is ongegrond.

Brussel, 21 september 2006